

"תמרנתי בצפון הרצועה ולאחר מכן ברפיח. כחלק מפלוגת הפינוי טיפלנו בפצועים והצלנו חיים"

סמלת שיר זינגר, בת 21, תושבת מודיעין
חובשת גדודית בחיל השריון, בוגרת אולפנת בני עקיבא אורות מודיעין ומדרשת נטע

דני, איך חווית את הבחירה של שיר להתגייס?

זה היה תהליך טבעי. תמכנו ועזרנו בהרבה אהבה. ידענו שבצבא היא תתרום בצורה הכי משמעותית עבורה. ואכן מצאנו את עצמנו הורים לחובשת קרבית מוערכת, בעלת יכולות גבוהות של עשייה ונתינה, שותפה ללוחמה בעזה, מטפלת בפצועים ומתפעלת אירועים בשטח. שיר הייתה אחת מ-120 החיילים מצטייני נשיא המדינה ביום העצמאות האחרון על פעילותה במלחמה, ואנחנו גאים בה מאוד.

אילו הזדמנויות קיבלת בתפקיד?

ההזדמנות הכי משמעותית שהייתה לי בשירות היא להיכנס לעזה. השתתפתי בתמרון בצפון הרצועה במשך כשלושה חודשים, ולפני חודש וחצי נכנסתי שוב לשבועיים לתמרון ברפיח. הייתי חלק מפלוגת הפינוי הגדודית ויצא לנו לטפל בפצועים ולפנות אותם ולהציל חיים של לוחמים.

על אילו כלי התמודדות היית ממליצה לחיילות?

תמיד תזכרו שאתן חלק ממשהו גדול, אתן משרות בתקופה היסטורית ובמלחמה משמעותית, וכל תפקיד הוא חשוב ותורם למאמץ המלחמתי.

מה או מי מחזק אותך?

עילאי, הארוס שלי. אני מעריצה אותו והוא כל פעם מחדש נותן לי כוח להמשיך להתקדם ולתרום.

צילום: אריק סולטן

שיר עם אביה דני

איפה היית ב־7.10?

הייתי בבית, העירו אותי ואמרו לי שפרצה מלחמה וכדאי שאלך עם טלפון ונשק להקפות בבית הכנסת. מיד כשהגעתי התקשרו אליי להקיץ אותי וכבר אחה"צ הייתי בשיזפון והגדוד התחיל מעבר משגרה לחירום.

מה האתגרים הרוחניים בתפקיד?

הקושי העיקרי שחוויתי היה השירות המשותף עם גברים. לפני המלחמה הייתי חובשת פלוגתית בפלוגה שכולה גברים, והייתי צריכה לשהות ולישון פעמים רבות בשטח, כבת יחידה, כולל בשבתות. גם במלחמה, בחודש וחצי הראשונים הייתי הבת היחידה בגדוד שנכנסה לכל התמרון. זה אומר לשהות

מה את עושה בצבא?

אני סמלת מחלקת הרפואה בגדוד 532 של חיל השריון, במסגרת התפקיד אני אחראית על ניהול כל הציוד הרפואי וכוח האדם בשגרה ובחירום ועל כשירות החובשים הסדירים והמילואים והאימונים שלהם. בנוסף, במקרי חירום רפואיים אני מנהלת האירוע בגדוד.

מדוע החלטת להתגייס?

חונכתי לשירות משמעותי ולתרומה למדינה - לא משנה באיזו דרך, והתפקידים בצבא עניינו אותי יותר משירות לאומי. לכן החלטתי שזו המסגרת שבה אוכל לתת מעצמי הכי הרבה ולממש את הערכים שגדלתי עליהם.

כיצד הגיבו סביבך?

ההורים שלי, הארוס שלי, המשפחה והחברים תמכו בי לאורך כל השירות ותמיד עודדו ודחפו אותי לתרום מעצמי יותר ולהתקדם בתפקיד.

איך נראים הימים האלה?

לאחר תמרון בעזה, הגדוד שלי חזר לשגרה ואנחנו נמצאים בשיזפון בהכשרות של חיילי השריון הבאים. התארסתי לפני חצי שנה, ועילאי, הארוס שלי, לוחם בגדוד 101 בצנחנים ועדיין לוחם בעזה. זו תקופה לא פשוטה, אבל אני מקווה ומאמינה שבקרוב היא תסתיים בעזרת השם.